

Det er jo klart, at Det Radikale Venstre og Enhedslisten jo ikke er enige i regeringens indvandr- og flygtningepolitik, som vi har lavet sammen med Dansk Folkeparti, men det er 90 pct. af befolkningen tilfældigvis. Så må man tilhøre den minoritet, og det er også fair nok. Sådan er det også i et demokratisk samfund. Der er jo ikke nogen, der er efter Det Radikale Venstre og Enhedslisten, fordi de forfægter ekstreme holdninger på det her område i forhold til befolkningsflertallet.

Sådan er et demokrati, der er åbent for ytringer, der er åbent for holdninger, og der er åbent for respekt for hinandens meninger.

Formanden:

Vil fru Pia Kjærsgaard have et spørgsmål mere? Værsgo.

Pia Kjærsgaard (DF):

Tak. Når formanden har været så venlig at give mig ordet sådan lidt uden for nummer, så vil jeg meget gerne.

Jeg vil bare sige tak til ministeren for besvarelsen, og spørge ministeren, om ikke det føles fuldstændig urimeligt, at man, fordi man nu – ikke tilfældigvis – er minister for kultur i det her land, bliver opfordret til at give karakter til forskellige folketingsmedlemmer.

Jeg kan godt forstå, ministeren er meget, meget fristet til at gøre det over en bred front. Jeg tror næppe, jeg ville have kunnet nære mig, hvis jeg havde siddet der, hvor ministeren sidder lige nu, hvad angår de spørgsmål, der tidligere er faldet.

Men jeg vil spørge ministeren: Er det ikke helt fantastisk, at man bliver bedt om at være overdommer over, måske ikke ligefrem Dansk Folkepartis politiske modstandere, men, som det meget ofte viser sig i debatten, netop de politiske modstandere og folketingskandidater, der kan komme i avisen en dags tid, og som anmelder andre politiske modstandere efter § 266 b? Det har man ofte set fra De Radikales og også fra Socialdemokraternes side.

Det er en ejendommelig debat, og jeg vil bare til sidst spørge, om ministeren ikke er enig i, at ordet skal være frit i et land som Danmark.

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Jeg er stolt af at leve i et samfund, hvor man har respekt for hinandens holdninger, hvor demokratiet er det udslagsgivende, og hvor der også er en pluralistisk debat. Og det må ikke være en

form for – hvad skal vi kalde det – meningsstyranni, der bestemmer, hvad folk må mene, og hvad de ikke må mene.

Det, der må sætte grænsen, må vel være straffeloven og grundloven. Hvis nogen overtræder straffeloven, så må jeg jo tage afstand fra det, og det går jeg ud fra alle politikere så tager afstand fra. Straffeloven må sætte grænsen. Det skal ikke være min personlige holdning til det og forhåbentlig heller ikke andre politikeres holdning til det, der skal være afgørende for, hvad der er rigtigt, og hvad der er forkert. Hvis det er uanstændige holdninger, så må straffeloven tages i brug og anklagemyndigheden gribe ind, og så må det komme for retten, og retten må træffe en afgørelse med hensyn til de ytringer.

Formanden:

Så er det et sidste spørgsmål fra hr. Per Clausen til kulturministeren.

Per Clausen (EL):

Jeg vil så nøjes med to bemærkninger. Den første skal være, at jeg er lidt overrasket over, at ministeren nu har indskrænket sin kulturkamp til at omfatte nazister og tilsvarende grupperinger inden for islamiske trossamfund. For kulturministeren talte jo i sin tale på landsrådsmødet om den vundne kulturkamp mod de kulturradikale.

Er det sådan, at kulturministeren mener, at de kulturradikale i tilsvarende omfang som fundamentalistiske islamister og nazister har sat sig uden for demokratiet? Har de i modsætning til Dansk Folkeparti sat sig uden for demokratiet? Det er særlig, når vi tænker på, at Dansk Folkeparti jo er et parti, hvis nuværende pressechef klart har givet udtryk for, at ikke alene synes man, at racismeparagraffen skal fjernes, man synes da også, at man som et led i det godt kan lade være med at overholde den.

Så jeg vil godt spørge ministeren, om han nu er helt sikker på, at han har ramt rigtigt, når han definerer, hvem han er i kulturkamp med og mod.

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Det, som den første diskussion eller kulturkamp handlede om, var en fri meningspluralisme, nemlig at alle skulle have lov til at sige de ting, som de stod inde for. Så kunne man tage en duel på ordet, så kunne man duellere, og så kunne man respektere hinanden også bagefter.

Den meningspluralisme er jo blevet gennemført nu med den borgerlige regering. Nu er der